

melsen er Smaasæd fritaget; den kan bruges til, hvad man vil. Men hvad er Smaasæd? Det beror i høj Grad paa, hvorledes man foretager Rensningen af Kornet. Derfor er man desværre ogsaa ude i Befolkningen noget tilbøjelig til at finde dette Forbud ret latterligt. Mange ærede Medlemmer har maaske læst i Bladene, hvordan en Møller tilbyder Indenrigsministeren at købe hans Svin, da han ikke har noget at give dem at æde, og der i Øjeblikket ikke findes Majs i Landet. Adskillige Steder avler man ikke ret meget Byg, og der er man daarligt stillet. Derfor ligger der en Fare for, at dette Forbud bliver omgaaet, saaledes at Hovedformaalets Opnaaelse bliver vanskelig, og saa kan man nok spørge: Hvad hjælper det at fastsætte Maksimalpriser? Hvad hjælper det, at vi sætter Prisen maaske 1 eller 2 Kr. under Dagsprisen, naar der intet Brødkorn er? Naar det Tidspunkt kommer, da der intet er til Stede, nytter det lidet, at der er fastsat Maksimalpriser. Lykkes det derimod, hvad vi alle maa haabe, at faa tilført Landet rigeligt Korn, Majs og andre Foderstoffer, falder Spørgsmaalet selvfølgelig bort, men om det lykkes, ved ingen med Sikkerhed i Dag. Vi ventér, at der skal komme Tilførsel af Majs, men endnu er den ikke kommet.

Jeg mener saaledes at kunne hævde, at man fra Landboforeningernes Side har vist en sikker Vej til Opnaaelse af Hovedformaalet, og vi forlod kun nødig denne Vej til dette Hovedformaalets Fuldstgørelse for at kunne sige som saa: Vi vil fremstille os selv som gode Mennesker, der gerne under vore Medmennesker billigt Brød til Maksimalpris. Hvordan vilde den Maksimalpris virke? Aabenbart som et Indførselsforbud mod Korn. Det er klart, at ingen Købmand er interesseret i at skaffe Korn til Landet, naar Verdensprisen f. Eks. er 17 Kr. pr. Td., men vi her har en Maksimalpris af 15 Kr. Det store Flertal af danske Landmænd er nu interesseret i at kunne faa Korn til deres Besætninger og mindre interesseret i, om de skal give et Par Kroner mere. Af to Onder er det absolut det mindste, at Prisen er lidt højere; det større Onde er, at man slet ikke kan faa Korn. Men ved Maksimalprisen vilde vi fuldstændig lamme Handelsmændenes Interesse i at føre Korn til Landet, og det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Lejre (Niels Frederiksen) sagde, at det langt overvejende Flertal af danske Landmænd

er interesseret i, at Korn er til Stede, og dernæst i, at det er til Stede til saa lav en Pris som muligt. Jeg erkender, og det er erkendt lige saavel fra Landboforeningernes Repræsentanters Side som af Husmandsforeningernes Repræsentanter, at naar al Tilførsel er standset, har Landbruget en Pligt til at sørge for, at der er Brødkorn nok til Indbyggerne her i Landet, og vi fra vor Side har peget paa en fuldstændig fyldestgørende Maade til at naa dette Hovedformaal. Men Husmandsforeningerne vilde ikke være med hertil, og saa bøjede vi os, som sagt, og Resultatet af Forhandlingerne blev kun dette Forbud mod Fodring, som vi af mange Grunde finder uheldigt. Men Regeringen har jo Ansvaret, som den har Myndigheden, og kan den føle sig tryk ved Forbudet, kan Landbruget for sit Vedkommende foreløbig tage Sagen med Ro, idet vi alle haaber paa de Tilførsler af Korn og Foderstoffer, som endnu ikke er kommet.

Det ærede Medlem fra Lejre fremsatte nogle Betragtninger over Kapitelstaksten. Han ønskede en særlig Lov, hvorved den kunde gøres noget lavere, end den ellers vilde blive. Jeg skal ikke sige mange Ord om dette Spørgsmaal, thi i Nordjylland er vi meget lidt interesserede i Spørgsmaalet: Kapitelstaksten. Som det ærede Medlem bemærkede, er Tienden saa godt som afløst, saa det spiller ikke megen Rolle, men jeg kan godt forstaa, at det spiller større Rolle paa Øerne, hvor man i de rige kornavlende Egne mange Steder svarer ret betydelig Arvefæsteafgift. Uden at blande mig videre i Spørgsmaalet skal jeg bemærke, at jeg synes, der er en ganske simpel Vej at gaa, nemlig den, at de, der skal svare en saadan Arvefæsteafgift, et vist Antal Tønder Korn, i Aar sælger et tilsvarende Antal Tønder, thi de vil aabenbart for det kunne faa en større Pris, end Kapitelstaksten nogen Sinde kan blive, idet der nemlig i 8 af de Maaneder, paa Grundlag af hvilke Kapitelstaksten sættes, er en lavere Pris for Korn end den normale, og der kun for de 4 Maaneder er en højere Pris. Kapitelstaksten maa altsaa blive ikke saa lidt lavere end den Pris, de kan faa for deres Korn ved at sælge det. Naar Landmændene gør det, synes jeg ikke, de tager nogen stor Skade, men det Spørgsmaal skal jeg i øvrigt ikke blande mig i.

Fra Foreningen af jydsk Landboforeninger er der indkommet Andragende til Justitsministeren om at faa hævet Forbudet mod Udførsel af Kartoffler. Justits-